

IL 20°

68

Tilhører
de Danske Baptisters
Arkiv

Hvori bestaaer Daaben?

og

Hvem skal døbes?

Hvo, som haver mine Besalinger
og holder dem, han er den som
mig elfer.   Joh. 14, 21.

Andet Oplag.

Slagelse 1861.

Besorget trykt af N. Nielsen.

Bi leve i en Tid, hvori Sandheden ligesom paany har begyndt sin Kamp mod Lognens vidtudstrakte Rige og Mørkets Fyrste. Allerede har den seirende banet sig Bei til mange Hundreders Hjerter, ikke alene i Danmark, men i alle Jordens Lande, og Fjenden har i vore Dage maattet see sin Trone nedbrudt i mangt et omvendt Menneske formedelst Guds Ord og den Helligaands kraftige Medvirkning. Allerede have mange taget Korset og bekjendt Jesum Christum for Verden. Men endnu er den hele gamle apostolske Christendom ikke gjenbundet, endnu har den hellige Skrift ikke aldeles adspredt det Mørke, der i saamange Aarhundreder tilslørede Christendommen. Endnu staer den troende Christen iblandt en Menneskehob, der har antaget Navn af en christen Menighed, men bestaaer af Hedninger, der tilstaae, at de ikke troe paa Førsoneren som deres Gud og Herre, men paa det egne gode og dydige Hjerter, imedens deres Levnet vidner om, at de endnu ere aandeligt døde i Synden. Endnu deelstager han med dem i et heligt Maaltid, der skal være en Thukommelse om Guds Søns Død, som de fornegte og bespotte, der skal tjene til et høitideligt Foreningspunkt for ligesindede Sjele i Christo Jesu, vor Herre. Endnu er der kun faa virkelige christne

Menigheder, som bestaae af Mennesker, der ere blevne retfærdige for Gud ved Christi Retfærdighed, og nu ved et helligt Levnet bevise, at de ikke mere tilhøre Verden, Mennesker i hvis Brodersamfund ingen vantro Sjel har Noget at gjøre. Endnu er den hellige Anordning, som Herren gav i det Dieblik, da han forlod Jorden, for som Seierherre at indgaae i det Allerhelligste, og hvori han forpligtede Alle, der komme, til at troe paa ham, til at give det første Beviis paa deres Lydighed — Daaben — saa aldeles indhyllet i Mulm og Mørke, at man ikke engang kjenner, langt mindre efterleverb den, men antager en fremmed menneskelig Ceremoni, om hvilke der ikke findes et Ord i det nye Testament, for at være hans Daab. Vi ville her beskjæftige os med Daaben, fordi Bildfarelsen i Henseende til den ligesom har været Moder til de øvrige nysnævnte endnu herskende Bildfarelser. Alt dette blev staende i Reformationens Dage, medens det lykkedes Luther at bortjage Mørket fra Christendommens Hovedsacerdom, saa at det synlige Menneskes Retfærdiggjørelse ved Troen paa den Korsfestede og ikke formedelst Gjerninger atter kom tilsyn i sin gamle Skjønhed. Men den vældige Stridsmand Luther var et Menneske, og som et saadant ikke fuldkommen. Han tog derfor feil og modtagde sig selv angaaende Daaben, skjønt han havde et saa skarpt Øje med Hensyn til Hovedsagen. Dog Luther vilde jo heller ikke have, at vi skulde troe paa hans Ufeilbarlighed, men paa Skriften; vi maae derfor prøve hans Værker som enhver anden christelig Mands. Som Mester tor vi ikke erkjende nogen anden end Jesus Christus. Hans Ord ville vi nu høre i hans eget Testamente, de være fra nu af en Lygte for vor Fod. Om Mange eller Faa adlyde disse Ord, forandrer Intet i deres evige Gyldighed.

I.

Hvad befalede vor Herre sine Apostle at gjøre ved dem, der formedesst Troen blev hans Disciple? Han sagde, at de skulde neddytte (eller døbe, som det paa gammel Dansk hedder) Saadanne i Vandet, i den treeenige Guds Navn. Hvad Herren befaler indeholdes i Udtrykket, som han bruger: *βαπτιζω* baptizo, og de største christelige Værde i alle Lande ere enige om, at dette Ord betyder at dyppes ned under Vandet. Luther selv siger i sin lille Bonnebog, i en Praediken om Daabens Sakramente: „Daaben hedder paa Græsk Baptismus, paa Latin Mersio; det er, naar man dypper Noget heelt ned i Vandet, saa at det slaaer sammen derover. Og omendskjøndt det paa mange Steder aldrig er Skik, at nedsænke eller dyppe ned i Daaben, men blot at overøse med Haanden ud af Daaben, saa burde det dog ikke være saaledes; det vilde derimod være Net om man sørkede eller dochte Enhver, der bliver dobt, heelt ned i Vandet og atter drog ham op. Thi ogsaa i det tydste Sprog nedstammer Ordet Daab (Taufe) uden tvivl fra Ordet Dyb (Tiefe), fordi man sørker dybt ned i Vandet hvad man dober. Saadant kræver ogsaa Daabens Betydning, thi den betyder, at det gamle Menneske, det syndige Foster af Kjæd og Blod, skal heelt druknes ved Guds Maade, som vi vil faae at høre. Dersor skal man tilfulde gjøre hvad Betydningen kræver, og udføre et rigtigt fuldkomment Tegn. — Vi maae da see hen paa tre Ting i det hellige Testamente, paa: **Tegnet**, Betydningen og **Troen**. **Tegnet** bestaaer deri, at man i Navnet Faderens, Sonnens og den Helligaands sørke Mennesket ned i Vandet. Men man lader ham ikke forblive deri, man drager ham atter op. Dersor siger man (paa Tydsk): at drage ud af Daaben (aus der Taufe heben).

Saaledes maae begge Dele findes i Tegnet: at døbe og at drage op." — Paa en lignende Maade udtrykker han sig i den lille Katechismus. „Sp. Hvad har da saadan Vanddøben at betyde? Sv. Den betyder at den gamle Adam i os ved daglig Anger og Bod skal druknes og døe med alle Synder og onde Øyster, og at der ligeledes daglig skal komme et nyt Menneske op, som lever for Gud evindelig i Retfærdighed og Reenhed. Sp. Hvor staar dette skrevet? Sv. St. Paulus siger til de Romere i det 6te Cap.: *Vi ere begravne med Christo ved Daaben i Døden*; paa det at ligesom Christus er opreist fra de Døde formedelst Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet."

De Græske, der bedst maa forstaae hvad Betydning det græske Ord βαπτιζω har, de Græske, neddøbe endnu denne Dag og erkjende ingen anden Handling for Daab end denne. De der bekjende sig til den christelige Religion i Asien, i Afrika og den tredie Deel af dem i Europa, nemlig de i Grækenland, Bosnien, Serbien, Bulgarien, Vallachiet, Moldau og Rusland have endnu ikke afskaffet Daaben, som de have gjort, der endnu staae eller fordum stode under Pavens Herredomme. Desforuden gives der i Amerika 7000 christelige, apostoliske Menigheder, i England 2 til 3000 og i Tydsland, Frankrig, Schweiz, Danmark og Sverrig en betydelig Deel Menigheder der i Henseende til Daaben ikke vige fra Guds Ord.

Men Testamentet er selv den bedste Fortolker af Uldtrykket baptizo, thi det fortelles os, at de der døbtes nedstege i Vandet og stege atter op igjen. „Og der Jesus var døbt, steg han strax op af Vandet.“ Matth. 3, 16. „Og det skete i de samme Dage, at Jesus kom fra Nazareth i Galilæa, og døbtes af Johannes i Jordan. Og strax, der han steg op af Vandet, saae han Himlene

adskilte og Manden ligesom en Due komme ned over ham," Marc. 1, 9. 10. „Men da de droge ad Veien, kom de til et Vand; og Kammersvenden sagde; see, der er Vand, hvad hindrer mig fra at døbes? Men Philippus sagde: dersom Du troer af ganske Hjerte, maa det skee. Men han svarede og sagde: jeg troer at Jesus Christus er den Guds Son. Og han bød Vognen holde, og de nedsteg begge i Vandet, baade Philippus og Kammersvenden, og han døbte ham. Men der de stege op af Vandet, rykte Herrens Land Philippus bort, og Kammersvenden saae ham ikke mere; men han drog sin Vej glad." Ap. Gjern. 8, 36—39. Endvidere staar der Joh. 3, 23, at Johannes den Døber døbte i Enon nær ved Salim, fordi der var meget Vand; og det bliver udtrykkelig sagt i Testamentet, at Handlingen udførtes i Jordan, og i Vandet, ikke med Vand, som man har oversat det sidste Udtryk, for at lempe sig efter den herskende Brug. Om vi ikke vidste, hvad Betydning Ordet baptizo har, vilde allerede den Grund, der angives, hvorför Johannes netop døbte i Enon, sien-synlig vise, paa hvad Maade han fuldbyrdede den guddommelige Befaling. Floder eller Steder, hvor der er meget Vand, opføges ikke nuomstunder, for der at foretage en Vandbestenkning; og hvis det skete, skete det dog vist ikke af den Grund, at der paa saadanne Steder er meget Vand. Dog naar vi kjende den sande Betydning af Ordet baptizo, nemlig at „neddøbe“, saa er det os altsammen klart og tydeligt. Philippus og Kammersvenden kom til et Vand da de endnu sadde i Vognen. De kunde lettelig have ladet sig bringe lidt op, til at bestørke med, uden at de havde behovet al den Vidtløftighed med at stige ned af Vognen, ja endog ned i Vandet. En Mand af saa høi Stand havde udentvisl paa Reisen igjennem en Orken mange-haande Kar med sig, hvori han havde funnet lade sig bringe

Vand op; ja det er aldeles nødvendigt for Reisende i hine Lande at forsyne sig med saadanne Vand- eller Drikkekar, og forsømmes aldrig af disse. Vilde det ikke være ganske unaturligt at antage, at Phillipps og Kammersvenden blot derfor begge bare stegne ned i Vandet, for at Hün kunde tage lidt deraf i sin Haand og overose Denne dermed?

Vor Herres egen hellige Anordning findes af Ham selv tydelig udtrykt i Matth. 28, 19. Han anordnede for det troende Menneske 1) en Daab, Neddyppning, som skulde foretages 2) i Vandet, og 3) i Faderens, Sonnens og den Helligaands Navn. Hvis man nu døbte et Menneske ned i Vandet, men udelod Ordene „i Navnet Faderens o. s. v.“, hvad var da dette? En Daab viistnok, men ikke vor Herres Jesu Christi Daab, ikke den Handling, som han har befælet. Ligesaalidt er det den befalede Handling, naar Ordene udtales, men Daaben selv ikke foretages. Ja det er en Fornærmelse mod Gud at sige: „Jeg døber i den Treeniges Navn!“ og saa dog ikke at døbe. Men der foretages jo dog en Handling — indvender Du maaskee — der stænkes eller gydes jo dog Vand paa Hovedet; kommer det an paa, om der bruges meget eller lidt Vand? — Nei, derpaa kommer det aldeles ikke an, men det kommer an paa, at der dobes ned i Vandet, at Herrens Handling foretages, ikke en af menneskelig Opfindelse, ikke en Handling, opfundet og udtaenk af et Menneske, om den end var nok saa skjøn at see til og behagelig at udføre, thi en saadan var og blev altid kun en tom Ceremoni, et Menseskepaafund. Den guddommelige Oprindelse er det netop, som ene kan give en saadan udvortes, synlig Religions-Handling Vægt og Indflydelse.. Den udvortes Handling, som Gud ved Propheten Elisa befalede Naaman, den syriske Hovedsmand, var ligesaalidt efter hans Hoved, som Daaben er efter Deres, der bestænke istedetfor at døbe. Hans

Smag og Fornuft var ligeledes imod den Tanke og Billie, som Gud netop havde, „Saa kom Naaman med sine Heste og sin Vogn og stod for Elise Huses Dør. Da sendte Elisa et Bud til ham og lod sige: Gak, og toe Dig syv Gange i Jordanen, saa skal Dit Kjød komme sig paa Dig igjen, og Du skal blive reen. Da blev Naaman vred og foer bort; og han sagde: See jeg tænkte at han skulde komme ud til mig, og staae og paakalde Herrens sin Guds Navn, og røre med sin Haand paa Stedet, og skille sig af med Spedalskheten. Ere ikke Floderne Abana og Pharphar i Damascus bedre end alle Vandene i Israel? kunde jeg ikke toe mig i dem, og blive reen. Og han vendte sig og drog bort med Bredes. Da gik hans Tjenere frem og talede til ham, og de sagde: Min Fader, havde Propheten talet til Dig om en stor Ting, skulde Du ikke have gjort det? hvormeget mere da, naar han siger til Dig: Toe Dig, saa skal Du blive reen. Da gik han ned og døbte sig i Jordanen syv Gange, efter den Gudsmands Ord. Og hans Kjød kom igjen ligesom en lidet Drengs Kjød; og han blev reen.“ 2. Kong. 5, 9 — 14. — Havde Naaman døbt sig hundrede Gange i Floderne Abana og Pharphar, eller havde han ladet sig komme lidt Vand fra Jordanen for at overøse sig dermed, var han aldrig blevet reen. Gud viger aldrig fra sin Billie, men vi maa give slip paa vor hvad Fornuften og den fine Smag end sige dertil. Derfor ligesom ti Tusende Overøsler med Vand aldrig blive nogen Daab, ligesaalidet kunne det gavne et Menneste det allerringeste. Hvo der siger, at det ikke kommer saa noie an paa, om netop den Handling, der nævnes i Testamenteret udføres, men at en anden ret god kan træde i Stedet for denne, han siger med andre Ord, at det er ligemeget om der foretages nogen Daabshandling eller ikke, thi kan det gaae an, at lade den af Gud befalede Handling være

ugjort, da kan det ligesaabel gaae an uden noget Andet, som Menneskene have sat i Stedet for. Hvad om Jøderne havde brugt deres kjødelige Fornuft, som mange troende Christne endnu desværre bruge deres til at værne om Lustcasteller, der ere byggede af Tre, Hø og Straa i hen-svundne Alarhundreder, i hvilke man troede de kraftige Vildfarelser, som Guds Brede sendte — hvad om Jøderne havde tænkt: Omskjærelsen er en farlig Operation, det kommer eiheller an paa, om den just forrettes paa det Lem af Legemet, der omtales i Guds Anordning, naar fun Barnet høitidelig saares, naar der fun flyder Blod af Barnets Le-geme. Vi ville derfor herefterdags skjære vore Børn et lidet Saar paa en Finger. Mon dette havde været en Omskjærelse? Ligesaalidet som en Vandbesænkning eller Overoselse er en Daab. Protestanterne sige til Paven: Hvor tør Du nægte Dine Troes-Undersaatter den hellige Kalk? Men Paven gjensvarer: Hvorfor have I intet at indvende mod Daabens Omgjørelse? Have I i en Hen-seende anerkjendt Kirkens og min Magt, saa maae I ogsaa i en anden. — Og han har sandelig Ret. Brødet, som ikke blot beskues eller tages i Haanden, men virkelig nydes er dog en halv Nødvere; men at væde Hovedet i Vand, har end ikke den mindste Liighed med en Daab.

Det Bytte, den kjødelige Fornuft her har gjort, ved at bortgive det Guddommelige og saae det Menneskelige i Stedet for, viser ellers, hvad Menneske-Viisdom har at betyde. Gud gav det sandelige Væsen, der saalænge det er her, er bundet til sandelige Begreber, noget Synligt, Føleligt, der saalænge Livet varer skulde minde om den store Overgang fra Døden til Livet, om Haabet, at vorde frelst fra den velfortjente evige Død alene ved Christi Død, om det store Lovte, at ville overgive det gamle Menneske til Døden, og leve i et nyt Liv, som et Menneske, der er

opstanden fra de Døde, der vil leve i og ved den opstandne Seirshernes, Jesu Christi Kraft, og ene til hans Gre. Alt dette indeholdes i den billedlige Begravelse, som Paulus minder Romerne og Colosenserne om. „Vide I ikke, at vi, saamange som ere døbte i Jesum Christum, ere døbte i hans Død? Saa ere vi da begravne med ham ved Daaben i Døden! paa det at ligesom Christus er opreist fra de Døde formedelst Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi ere blevne plantede med ham ved Liighed med hans Død, saa skulle vi og blive ham lige i hans Opstandeise.“ Rom. 6, 3—5. „I som ere begravne med ham i Daaben, i hvilken I ere med opreiste formedelst Troen.“ Colos. 2, 12. I Daaben be graves Mennesket i et Element, hvori det ikke kan leve og aande, som et Liig i Jordens Skjød, og ved atter at drages op opstaaer det, som Christus opstod ved Faderens Magt, som de Døde opstode og droges ud af Graven ved Christi Ord, og som de aandelige Døde opstaae ved Jesum Christum, vor Herre. „Thi dersom vi ere blevne plantede med ham i Daaben.“ I denne skjonne Lignelse lærer Apostelen os, at ligesom en Spire, der er nedlagt i Jordens, en fort Tid ligger som død og ubevægelig, men derpaa kommer op og blomstreer, saaledes laa Christi Legeme en fort Tid dødt i Graven, men opstod og blomstrede paany i usorgjængelig Herlighed. Ogsaa vi begraves efter Guds Billie en fort Tid i Vandet, men opreises atter til et nyt Liv. Christi og de Troendes Begravelse, først i Vand, saa i Jordens, er derfor meget træffende sammenligget med et Frøkorns Nedplantning; som dette komme de til Live igjen i en fuldkomnere Tilstand. Hvad Betydning mon der derimod ligger i at bestørke Hovedet med Vand-draaber? Men lad os fremfor Alt ihukomme Skriftenes Ord: „Dersom Nogen lægger noget til disse Ting, da skal

Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog. Og dersom Nogen fratagger noget fra denne Propheties Bogs Ord, da skal Gud borttage hans Deel af Livsens Bog, og af den hellige Stad, og fra de Ting, som ere skrevne i denne Bog," Aaabenb. 22. 18—19. Den christne Kirke har ingen Ret til at byde og forandre; liig enhver enkelt Christen, er det dens Pligt at lade sig undervise af den hellige Skrift og at adlyde som et lidet Barn.

Men, siger Du maaskee, jeg er dobt med den Helligaand; skulde da ikke min Tro gjøre Mæltning godt, hvad der saa end er skeet i mit Barndom? — Er Du blevet troende, har Herren dobt Dig i den Helligaand, saaledes igjenfødt Dig til Livet i Gud og astvættet al Din Synd i Gjenfodessens Bad, saa er Du vel retfærdighjort ved Din Tro paa Christum, men den Tro, Du nu har faaet, kan ikke forvandle hin Ceremoni, der foretages med Dig i Din Barndom, til en Daab, kan ikke gjøre Dig til et i Vandet dobt Menneske. Din Troes første Frugt skulde tværtimod være fordomsfri, barnlig Lydighed mod Christi Besefaling; dertil er Du netop bleven dobt i den Helligaand.

En anden Indvending imod Daaben høres undertiden. Man siger nemlig, hvorledes kunde Fongebogteren i Philippen blive dobt i Vandet? Herpaa svares: Det er vist, at Floden Strymon (Apostl. Gjern. 16, 13), som man pleiede at besøge, for der at foretage religiose Menselser, var nær; og det er meget sandsynligt, at mange Steder, hvor man med al Bequemmelighed kunde udføre Guds hellige Besefaling, vare endnu nærmere, om der ikke gaves saadanne i Stokmesterens eget Huus. Man maa nemlig tage i Betænkning, hvor almindeligt det er, at bade holdt i højt varme Elima. Alt dette var Skik for Grækerne og Romerne, og at det endnu er Skik i Tyrkiet, hvor Philip

laae, er bekjendt. „Det er besynderligt, siger Lord Bacon, at den Sædvane at bade sig, som forдум udgjorde en Deel af det menneskelige Legems Pleie, er saaledes gaet af Brug. Hos Rømerne og Grækerne var Badningen saa almindelig som at spise eller sove, og saaledes er det hos Tyrkerne idag.“ For at paaftaae, Stokmesteren blev bestenket, ikke dobt, og at Paulus saaledes forandrede Christi Befaling, maa man først bevise, at der slet intet Sted, ingen Indretning gaves, hverken i Fængslet, i Stokmesterens Huus eller i Mørheden deraf, hvor et Menneske kunde bedækkes med Vand. Men hverken Paulus eller nogen af de andre Apostle kjendte mere end „een Herre, een Tro og een Daab.“ Ephes. 4, 5.

II.

Vi have nu talt om, hvori Daaben bestaaer, lad os nu undersøge, hvem der skal døbes; et ligesaa vigtigt Spørgsmaal. Johannes den Døber og Apostlene fordrerede efter guddommelig Befaling, Synds-Erkjendelse og Tro paa Fressen i Christo for at kunne døbe. „Men i de samme Dage kom Johannes den Døber, som prædikede i Judea Ørk, og sagde: Omvender Eder, thi Himmeriges Rige er kommen nær.“ Matth. 3, 12. „Men der han saae mange Pharisæer og Sadducaeer komme til sin Daab, sagde han til dem: I Ogleunger! hvo viste Eder at flye fra den tilkommende Vrede? Gjører derfor Omvendelsens værdige Frugter, og mener ikke, at I vilde sige ved Eder selv: Vi have Abraham til Fader.“ Matth. 3 7—9. „Johannes døbte vel med Omvendelsens Daab, idet han sagde til Fol-

ket, at de fulde troe paa Den, som kom efter ham, det er paa Christum Jesum." Ap. Gjern. 19, 4. "Og det ganske Land Judea gik ud til ham, og de af Jerusalem, og alle de, som bekjendte deres Synder, døbtes af ham i Jordans Flod." Marc. 1 — 5. "Men Petrus sagde: "Ombender Eder! og hver af Eder lader sig døbe i Jesu Christi Navn." — De, som nu gjerne annammede hans Ord, blev døbte." Ap. Gjern. 2, 38 — 4. "Men der de troede Phillipus, som forkyndte Evangelium om de Ting, som høre til Guds Rige og Jesu Christi Navn, blev de døbte, baade Mænd og Kvinder." Ap. Gjern. 8, 12. (Her opregnes Mænd og Kvinder men ikke Børn.) "Der er Vand, hvad hindrer mig fra at døbes?" Men Phillipus sagde: Dersom Du troer af ganske Hjerte, maa det skee." Ap. Gjern. 8, 36 — 37. Da svarede Petrus: "Mon Nogen kan forbyde Vandet, at disse ikke skulde døbes som have annammet den Helligaand, ligesom og vi?" Ap. Gj. 10, 47.

Men Børnene troe, siger Du; de annamme Troen ved Daaben. — Nu vel, lad os see, om der noget Steds staar i Skriften, at Troen kommer af Daaben. Rom. 10, 17. siger Paulus, at Troen er af Horelsen. Altcaa maa et Menneske, for at kunne Troe, have hørt Lov og Evangelium forkynde, og forstaet det han hørte. „Men Tro er en Bestandighed i de Ting som haabes, en fast Overbeviisning om de Ting, som ikke sees." Ebr. 11, 1. Derpaa svarer den listige Fornuft: Er det Gud, der maa frembringe Troen, kan han ligesaavel frembringe den i et spædt Barn, som i et andet Menneske. — Hvad Gud kan gjøre, hvorvidt hans Almagt naaer, det hverken funne eller stulle vi undersøge. Vi have kun at spørge: Hvad gør han? Frembringer han Troen i et spædt Barn? — Skriften svarer: Men hvorledes skal de troe paa den, om

hvilke de ikke have hørt? Rom. 10, 14. Nævnes der nu ikke i Skriften en anden Maade, hvorpaa et Menneske kan komme til Troen? Herpaa maa med Bestemthed svares Nei. — Nu vel, saa er Spørgsmaalets om et spædt Barn troer, jo afgjort.

I Henseende til Troen hedder det i den Augsburgske Confession Art. V.: „For at saadan Tro kan opnaaes, har Gud indsat Prendike-Embedet, givet Evangelium og Sacramente, hvorved man, som formedelst Midler giver den Helligaand, der frembringer Troen hvor og naar den vil i Dem, der høre Evangeliet.“ Og Art. XIII.: „Om Sacramenternes (altsaa begges) Brug læres, at Sacramenterne indstiftede ikke alene for at være Tegn, hvorpaa man udvortes kunde kjende de Christne, men at de ere Tegn paa, og Vidnesbyrd om den guddommelige Billie i Henseende til os, for ved dem at opvække og styrke vor Tro (som vi altsaa før Daaben og før Communionen allerede maae have); derfor fordre de ogsaa Troen (begge Sacramenterne) og bruges ret, naar man annammer dem i Troen, og styrker Troen derved.“ Her siges tydeligt, at Daaben kun bruges ret, naar, et Menneske troer, og at den skal tjene til at styrke hans Tro. Art. IX. er derfor en Modsigelse mod de to anførte Artikler.

Vi komme nu til en anden store Fordring, som gjøres til Den, der kan vorde døbt: Troens høitidelige Bekjendelse, og en troende Sjels hjertelige Begjering. Overalt i Skriften fordres Daaben af det troende Menneske; den er noget han skal ville, ønske og forlange. „Lad Dig døbe!“ hedder det, og „de lode sig døbe.“ (Ap. Gjern. 2, 38; 9, 18. Koh. 3, 23. Luc. 7, 29. Ap. Gjern. 2, 41; 8, 12 o. s. v.) I Overeensstemmelse hermed siges der om dem, der ere døbte, at de have iført Christum, ikke at de ere blevne iført Christum (Gal. 3, 27). Denne

Iførelse fremstilles der tydelig som en bitterlig, offentlig Handling fra det døbte Menneskes Side. Saaledes fremstilles Daaben endnu paa et andet Sted, i Peders første Brev. Ptr. 3, 21. Her have vi det soleklart, at Daaben er Menneskets Pagt med Gud, ikke Guds Pagt med Mennesket. Den er „en god Samvittigheds Pagt med Gud“; en Pagt altsaa, der sluttet af et Menneske, der har en god Samvittighed, en Samvittighed, der er blevet renset fra døde Gjerninger i Jesu Blod, der har afvæltet Brøndens skæckelige Baegt ved Troen paa Jesu Christi Retfærdighed. Som den levende Troes første Frngt i et saadant Menneske, kræves den første barnlige Ydighed, Daaben. Men hin Fornuft har vendt Guds Ord om, for at faae det til at passe paa sin Barnedaab, og gjort Daaben til Guds Pagt med Mennesket. Den har tænt, det er ligemeget hvad Bri man gaaer, naar kun Maaleet naaes. Den har begyndt med at dobe, derefter forsøgt at lære. Dog den, der har forladt den rette banede Sti stæder snart paa Grovter og Gjærder, som han misommeligen maa stige over, for som oftest at stige tilbage igjen uden Nutte. Man blev nødt til, for det ydre Syns Skyld, at opfinde et nyt Tillæg til Guds Ord: Confirmationen, der viser sig i Livet ligesaa frugteslos som Barnedaaben. Endelig lader man forkynde, at den arme, ufrie, villieløse Skabning, der ved Haarene er trukken ind i Kirken, er falden ud af sin Pagt, har forladt deune. En uretfærdigere Beskyldning kan der vel neppe gives. Alligevel søger man ved den at gjøre Indtryk og tilføier derpaa en Trost, en Opmuntring, der er bygget paa en Usandhed. „Pachten“, hedder det, „som Gud indgik med Dig i Daaben, staar fast paa hans Side; derfor vend tilbage!“ Staaer der da nogetsteds i Skriften, at Daaben er Guds Pagt med et troende eller med et sig selv ubevist Menneske?

Fordrer Gud ikke Daaben af Mennesket, som dets høitidelige Pagt, naar han først har oprettet sin Pagt med dette, naar han har „givet sine Love i dets Sind og indskrevet dem i dets Hjerte“ (Jer. 31, 33. Hebr. 8, 10; 10, 16), hvilket skeer ved Igjenfødelsens og Syndstilgivelsens almægtige Gudsgjerning? En anden Pagt fra Guds Side under den nye Huusholdning, kjender Skrivten ikke. Her see vi da, hvilken Forvirring de Skrivtkloge have frembragt ved at opstille deres Fornuftslutninger og kaste omkring med Guds Ord. De have endog fors at hjelpe sig ud af den ynkelige Forlegenhed maattet grike til det Middel, at lade et andet Menneske befjende Troen i dens Sted, der skulde døbes!

„Men siger Herren ikke selv: Lader de smaae Børn komme til mig, og forhindrer dem ikke. Hvorledes kan dette skee paa anden Maade end ved Daaben?“ — Bragte hine Forældre, om hvilke der tales i Evangelierne, deres Børn i den Hensigt til Christo, at han skulde døbe dem eller lade dem døbe af Disciplene? — Nei. — Døbte Christus disse Børn, eller befalede han Disciplene at døbe dem? Nei. — Tillades det da paa intet Sted i Guds Ord, i Henseende til Børnene, at gjøre Undtagesser fra den almindelige Unordning om Daaben, og i saadanne Tilfælde at lade de to store Betingelser: Tro og Bekjendelse falde bort? — Nei. — Nu, saa maa Du, naar Du selv ved Igjenfødelsen er bleven „som et Barn“ (Matth. 18, 3), saa lille i Dine egne Dine som et Barn, naar Du er blevet et af de Børn, om hvilke der siges: Guds Rige hører saadanue til (Marc. 10, 14), noies med at gaae ind i Dit Bonkammer, knæle ned for Ham, der, omendskjondt han nu sidder hos Faderens høire Haand, alligevel er hos Dig alle Dage indtil Verdens Ende, og med et troende Hjerte bede ham om at „xøre“ ved Dine Børn, at lægge sin velsignende Haand

paa deres Hoved; og naar Du seer Begreberne udvile fig i Dit Barn, da maa On ile med at gjøre det bekjendt med Evangeliet. Saaledes lader Du Dine Børn, saavidt det staer til Dig, komme til Christo, ikke imod, men i Overeensstemmelse med Guds Ord.

Dernæst har Omskjærelsen været det man meest har betjent sig af, til at redde Barnedaaben. Men her glemmer man Forskjellen imellem det Gamle og det Nye. Man glemmer, at det gamle er Billeder, Skygger, det Nye derimod Virkelighed, Legemet selv. Det gamle Israel var et Folkeslag, affondret og helliget som et forbillede; en Jøde til sine Forrettigheder formedelst Fødselen; en Jødes Barn var en Jøde. Det nye Israel bestaaer af enkelte Mennesker ud af alle Folkeslag, som ere komne til Borgerret i Guds Rige ved Ombendelse og Tro. En Christens Barn er et Menneske som ethvert andet, og har intet større Krab paa Guds Rige end noget andet. Ved Anger og Tro maa det, som ethvert andet, indgaae deri. „Thi i Christo Jesu formaar hverken Omskjærelse eller Forhud noget, men Troen, som virker krafteligen formedelst Kjærlighed“ (Gal. 5, 6). „Sandelig siger jeg Dig: Uden at Nogen bliver født paany, kan han ikke see Guds Rige“ (Joh. 3, 3). „Mener ikke, at I vilde sige ved Eder selv: Vi have Abraham til Fader; thi jeg siger Eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene“ (Matth. 3, 9). Omskjærelsen, som kun tilhørte den halve Deel af Folket, Mandkønnet, var en Skygge, hvis Legeme ikke maa søges i Daaben, men i Hjertets Omskjærelse. „Og Herren Din Gud skal omskjære Dit Hjerte, og Din Sæds Hjerte, at Du skal elske Herren Din Gud i Dit ganske Hjerte og Din ganske Sjel, at Du maa leve“ (5. Mos. 30, 6). „Omskjærer Eder for Herren, og borttager Eders Hjertes Forhud, I Inde Mænd og Jerusalems Indbyggere! paa det min Brede skal

ikke udfare som Ilden og brenende, og der skal ingen være som udslukker, for Eders Idretters Ondskabs Skyld" (Jer. 4, 4). „Thi ikke Den, som udvortes er en Jøde, er en sand Jøde; eiheller et den Omstjærelse, som skeer udvortes paa Kjødet, en sand Omstjærelse. Men Den, som indvortes er en Jøde, er en sand Jøde, og Hjertets Omstjærelse i Alanden, ikke i Bogstaven, er den sande, hvis Noes er ikke af Menneskene, men af Gud" (Rom. 2, 28—29). „Vi ere Omstjærelsen, vi som tjene Gud i Alanden, og beromme os i Christo Jesu, og forlade os ikke paa Kjød" (Philip. 3, 3).

Ogsaa den Omstændighed, at Apostlene nogle Gange døbte hele Huse, vil man bruge til at forsvare Barnedaaben med. Dog, vi behøve blot at pege hen paa, at der paa alle fire Steder, hvor sagdant fortælles, ikke med et eneste Ord bliver talt om, at der ogsaa var Smaabørn, som døbtes med. Derimod staarer der udtrykkelig i Apostl. Gj. 10, 44: „Der Petrus endnu talede disse Ord, faldt den Helligaand paa alle dem, som hørte Ordet." Og Cap. 16, 40 faldes Lydias Huisfolk, som blev døbte med hende, „Brødre", som Paulus trofæde. Om Stokmesterens Huisfolk, der døbtes tilligemed ham (Cap. 16, 33) høre vi, at Paulus prædikede for dem alle (B. 32), og at de alle glædede sig og troede (B. 34), Om Stephance Huisfolk, som Paulus havde døbt (1. Cor. 1, 16), siger han (1. Cor. 16, 15): „I fjende Stephance Huis, at det er Førstegrøden i Achaja, og at de have beslillet sig selv til at tjene de Hellige." Der er altsaa paa alle fire Steder sørget for, at man ikke kan antage de Døbte for Børn, hvortil man ikke vilde have den mindste Ret, om end dette ikke var skeet.

Endnu gives der et Par Steder, som have maattet tjene til Bærn mod Barnedaaben, nemlig Joh. 3, 5 og

Tit. 3, 5; men i begge nævnes Daaben slet ikke. Hvad der i Joh. 3, 5 skal forståaes ved Fødsel af Vand, kan Ingen med Vished bestemme; langt mindre er det tilladt, at udlægge dette saaledes, at det bliver en Modsigelse imod Skribtens klare Bisnesbyrd. — I Tit. 3, 5 kaldes Igjenfødelsen et Vand, fordi den renser os fra al Brøde i Jesu Blod. Her tales om Igjenfødelsen, ikke om Daaben.

Til Slutningen berøre vi endnu et Sted, der bliver brugt som Hjemmel for Barnedaaben, men netop taler høit og tydeligt imod denne, ja viser, at der i Pauli Dage ingen Barnedaab fandtes. Stedet lyder saaledes: „Men til de andre siger jeg, ikke Herren; Dersom nogen Broder har en vantro Hustru, og det behager hende at boe hos ham, han forlade hende ikke. Thi den vantro Mand er helliget formedesst Hustruen, og den vantro Hustru er helliget formedesst Manden; thi ellers vare jo Eders Børn urene, men nu ere de hellige“ (1. Cor. 7, 12—14). Her befjæmper Paulus Møgles jødiske Fordom, at en vantro Egtefælle var ureen, saa den anden troende Egtefælle ikke kunde vedblive at omgaaes med en saadan. Og til Beviis paa, at det han paastaaer er rigtigt, anfører han Menighedens Børn, som Forældrene jo, isald hin Fordom var grundet, lige saalidet turde omgaaes med, fordi de da ligesaavel vilde være urene, som den vantro Egtefælle. Det er tydeligt, at Paulus stiller Børnene i lige Rad med den vantro Egtefælle og siger om begge, at de ei ere urene efter jødisk Begreber, nemlig hellige, saa at en Troende kunde omgaaes dem uden Synd. Og dette siger Apostelen om hele Menighedens Børn; thi han begynder paa eengang, mod Slutningen af 14de Vers, at tale til alle dem, han skrev til, og bruger de mærkelige Ord: „Ellers vare jo Eders Børn urene.“ Hvorledes kunde han tale saaledes om Menighedens Børn, naar de vare døbte, troende, igjen-

fødte Christne? Luther siger om dette Sted: „Saadant er sagt paa hebraisk Viis, og efter St. Pauli Maade at tale paa; alle Ting ere hellige for Den, der er hellig: som han siger Titum 1, Alle Ting ere rene for de Rene, og Rom. 8, Alle Ting tjene de Hellige til Gode. Stedet vil sige saameget som: En christen Egtfælle tor ikke skille sig ved, men kan godt blive hos sin ikke-christne Egtfælle, avle og opdrage ikke-christne Børn. Aarsagen hertil er denne: Naar den ikke-christne Egtfælle ikke formener sin christne Egtfælle at leve christeligt, da er Troen en saa mægtig Ting, at den ikke lader Skade ved at være hos Ikke-Christne, og at det er ligemeget, om det den omgaaes med er helsigt eller ikke; ja endog Døden, det Allerstrækkeligste, er en hellig, salig Ting for en Christen. Troen kan gjøre et godt Brug af Altting, om det saa er godt eller ondt, undtagen af VanTroen og dens Frugter, thi disse ere lige tvertimod Troen og lader den ikke staae sig. Ellers hvad der lader Troen vedblive, det bliver ved den samme Tro gjort uskadeligt, reent, helligt, nyttigt og gavnligt, saa at den Troende kan omgaaes med det og blive hos det uden al Fare. Hvis det ikke var saa, kunde ingen Christen leve, efterdi han maa leve iblandt onde, ikke-christne Folk. Dog ju, da han ikke følger dem, men gjør et godt Brug af dem, kan han leve hos og iblandt dem, paa det at de ogsaa ved ham kunne blive fromme og christne ic. Saaledes er den hele Verden bare Helligdom, Reenhed, Nytte og Gavn for en Christen. Derimod er hele Verden bare Vanhellighed, Ureenhed, Skade og Fordærvelse for en Ikke-Christen, ja endog Gud selv med Alt hvad han har. Som den 18de Psalme siger til Gud: „Hos de Hellige er Du hellig, og hos de Fromme er Du from, og hos de Rene er Du reen; men hos de Forvendte er Du forbendt. Hvorfor dette: Fordi de Hellige (det er) de Troende kunne bruge alle Ting

paa en hellig og salig Maade, hellige sig og holde sig rene ved dem. Men de Vanhellige og Vanstro forsynde, vanhellige sig uafladelig, og blive urene ved alle Ting; thi de kunne Intet bruge paa en rigtig, guddommelig og salig Maade, saa at det tjener dem til Salighed. Saaledes ere Bornene ogsaa hellige, omendskjondt de hverken ere dopte eller Christne. De ere ikke hellige i deres egen Person, om denne Hellighed taler St. Paulus ikke her, men de ere Dig hellige, hellige for Dig, din Hellighed kan omgaaes med dem og opdrage dem, uden at Du vanhelliges ved dem, som om de vare en hellig Ting. Thi St. Paulus vil sige: Naar en Christen Egtesuelle havde store Born med en ikke-christen Egtesuelle (som det den Gang ofte var Tilfældet) og Bornene endnu ikke vilde lade sig dobe eller blive Christne, efterdi Ingen skal tvinges til Troen, men En-hver villig drages **formedelst Evangeliet**, saa skal Moderen eller Faderen derfor ikke forlade Bornene, eller unddragte og negte dem en Moders eller Faders skyldige Omsorg, som om der var Synd i denne Omsorg, og som de selv bleve urene ved de vantrøe Born. De skulle tvertimod legemlig regjere Bornene, og forsørge dem ligesaa vel som om de vare de allerhelligste Christne, thi de ere ikke urene, ikke vanhellige (siger Apostelen), det vil sige, Din Tro kan ove sig paa dem, og derfor vedblive at være reen og hellig. Saaledes skal det ogsaa gaae til nu og til alle Tider. Hvis Born ikke ville antage Evangeliet, skal man derfor ikke forlade eller forstøde dem, men pleie og forsørge dem ligesaa godt som de allerbedste Christne, og befale deres Tro Gud i Bold, saafremt de ellers i andre Ting ere lydige og fromme, hvad det Udvortes angaaer. Den udvortes onde Opsørsel skulle og kunne Forældrene formene og straffe. Vantrøen og den indvortes onde Opsørsel kan Ingen formene og straffe uden Gud alene.

Saaledes gjælder endnu i Dag denne St. Pauli Text os, og er i Kraft; alle Ting ere hellige og rene for den Troende." Saavidt Luther.

Nei, Barnedaaben er Menneske-Wiisdoms Foster født af Præster, der vilde være klogere end Herren, og søger deres egen Nutte. Dersor har den haft saa skrekkelige, ødelæggende Folger. Vi see os om og blive med smerte-fuld Forbauselse overalt christne Folkeslag, christne Byer vær, der bestaaer af vantro Hedninge, iblandt hvilke der højt og her findes enkelte troende Christne, blive vær, at Verden staaer midt inde i den christne Kirke, at alle Zi-
ons Mure ere nedbrudte, saa Guds Fjender ere trængte ind og have erobret det christne Navn, ja den christne Lære-stol, saa Christendommen er bleven til et Kjætteri i den christne Kirke! Dette er Barnedaabens Værk. Den er det, der har slængt Alverdens uombendte Hedninger ind i Kirken. Mine Brødre og Søstre i Herren! det er paa den høieste Tid at vi begynde paanh at randsage Skriften og at vorde lydige, som Han var lydig, der han sagde: „Saaledes bør det os al fuldkomme at Retfærdighed (Matth. 3, 15.)"

Trykt i Bogtrykkeriet i Slagelse.